

sedem novih podkev, in vse zdrobí v jednej roki kakor kos kruha. Vsi se mu čudijo, tudi cesar sam.

Ko se je zjutraj za rano v turško ležišče izvedelo, da je cesar dobil bojevalca, brž gre turški namestnik svojemu nasprotniku naproti. Snideta se na planjavi blizu turškega ležišča. Ko Turek ugleda mladega Klepca, zeló se mu smeje in ga zaničuje. „Dobro jutro, oče“, pravi mu Klepec, in mu ponudi roko, in Turek Klepcu tudi rahlo v roko seže. Klepec prime za Turkovo roko, in mu jo odtrga. Turek zatuli in udari po Klepcu z drugo roko. Toda urni Klepec se mu umakne in póči on prvi Turka. Turek se zvrne, pa več ne vstane. Sultan viděč, da je zmagan, ukaže vojakom, da naj Klepca pomandrajó. A Klepec izdere prvo bližnje drevo, pa opleta in treska po Turkih, ter jih pométa kakor smetí po planjavi. Pobil je vse, kar mu jih ni zbežalo. Takó je močni Klepec Turke naklepál na tešče zjutraj za rano. In Turki od tistega časa niso več prišli na cesarsko zemljo.

Božje jezero.

(Pripovedka.)

Živel je svoje dni v velicem mestu jako učen zdravnik. Od blizu in iz daleč so ljudjé dohajali k njemu pomoči iskat. In vsacega, kdor se je k njemu zatekel, ozdravil je, ali mu pa vsaj olajšal trpljenje.

Necega dne se pripelje k zdravniku imeniten gospod, in ga prosi, da bi mu pomagal, ker je hudo bolan. Ko ga zdravnik pregleda in preišče, reče mu: „Za vašo bolezen, dragi moj, težkó je taciš zdravil pripraviti, ki vam bi pomagale; bolezen je zeló nevarna, a vendar se da še pomagati, ako storite vse, kar vam ukažem.“ Tujec oblubi. Potem ga vzame zdravnik s seboj, in ga pelje s pomočjo svojega sluga skozi temen gozd po strmej stezi vrh visoke gore, in od tam v prijazno, okrog in okrog s strmimi pečinami obdano dolino, v katerej se je lesketalo krasno jezero, a v jezeru se je noč in dan odsevalo sinje nebo.

„Priatelj,“ reče zdravnik poleg sebe stoječemu tujcu, „poglejte se v zrcalu tega jezera, in videli boste, kaj razjéda vaše telesne moči.“ Tujec pogleda v jezero ter se samaga sebe tako ustraši, da malo ne omedli.

„Nu, kaj ste videli?“ vpraša zdravnik.

„Gorjé mi!“ odgovori tujec s tresočim glasom, „videl sem svojo podobó z vsemi ónimi strastmi in pregrehami, ki glójejo na mojem telesu.“ — „To je dobro znamenje,“ reče zdravnik; „upati smete popolnega zdravja, ako opustite vse te izrastke vaših zlih navád, ki vas so takó daleč pripeljale. Umijte se tedaj v čistej vodi tega jezera v znamenje čistobe svoje duše, in idite domóv, potem pa pridite zopet čez leto in dan, da se ogledate v tem božjem zrkalu.“

Čez leto in dan pride tujec zopet k zdravniku, kakor mu je bilo naročeno, ali zdaj mu ni bilo treba sluga na potu do jezera. Krepih nog je stopal mož poleg zdravnika po strmej stezi preko visoke góre, in radost se mu je brala raz obraza. Ko tujec ugleda med pečinami divno jezero, v katerem se je sinje nebó odsévalo, zavriska od veselja. Dospevši do jezera,

ogleda se zopet tuji gospod v njegovem zrcalu, a zdaj ni bilo več na njem toliko nesnage, kakor poprejšnje leto; njegovo lice se je v tej dôbi premladilo in od strasti, ki so ga poprejšnje leto grdile, bilo je videti le neliko obrunkov še, ki ostanejo na zacélenjej rani.

Ko mu je zdravnik domóv idočemu še potrebne svéte dajal, kaj naj stori, da si ohrani povrnjeno mu zdravje, reče tujec: „Gospod, zdaj pa zahtevajte tudi vi zasluženega plačila; kajti vi me niste ozdravili samo telesnih, nego tudi mojih dušnih bolečin; vi ste mi bili vodník k jezeru, v katerem sem gledal svojo pravo podobo, a vi ste mi bili tudi učitelj in zdravnik. Vzemite torej malo nágrado v plačilo za vaše dobro delo!“

„Zdráviti je moja dolžnost,“ reče smijoč se zdravnik; „najsíajše plačilo pa mi bode sporočilo, da prav pogostoma potujete k „božjemu jezeru“ ter vedno bolj in bolj spoznavate samega sebe.

Jos. Lavrič.

Žrebljički ali lisičice.

„Iz česa in kakó naj ti danes, drago mojo dete, juhe skubam, ker zadnji prah moke je užé pošél in nihče se ne usmili najine revščine?“ Takó je necega poletnega dné tožila uboga vdova, ki je na svojem ognjišči le malo kdaj zakurila, navadno takrat, kadar je kaj krompirja kuhala. Njen priden sinek Ivanko bi jej bil rad pomagal, zató je po ubožnej izbi na vse strani stikal, da bi kaj tacega našel, kar bi se dalo prodati; ali razven postelnjaka, stare polomljene mize, črvice skrinje in črnega okajenega razpéla v kotu na steni, ni bilo ničesar v hiši več, da bi imelo kako vrednost. Naposled se nekaj spómne. — V temnem kotíčku izbe je ležalo kupček starih, zarjavélih žrebljev, ki so bili pa užé večjidel vsi zakrivljeni in polomljeni; te žreblje so mati še le pred kratkem iz necega starega záboja, ki so ga v kurjavo razsekali, tjà iztresli. Te žreblje pobere zdaj Ivanko v svojo kapo in hajdi ž njimi h kovaču, misléč si, da jih ta gotovo kupi, ker kovač starega železa vedno potrebuje. Ali kovač ni imel časa, da bi bil poslušal ubozega dečka, še manj pa da bi si bil ogledal njegovo blagó, zató mu reče, naj nese, kar ima k onemu prekupčevalcu v vási, ki se z nakupovanjem in prodajanjem starega blagá peča. Ubogi Ivanko nekoliko poparjen pri teh kovačevih besedah, nese zdaj svoje stare žreblje dalje. Prekupčevalec nekako zaničljivo pogleda dečkovo blagó, potem mu pa reče: „Jaz od kovin kupujem samo baker, cin in svinec, k večjemu še kako porabljivo staro železo, a tvojih starih žrebljev, ki nimajo nobene vrednosti, kupiti ne morem.“ — Takó se je moral ubogi Ivanko domóv povrniti, brez da bil kaj opravil. Od tekanja spehan in slab od gládú sede v travo ob cesti, da se malo odpočije. Bilo je tu med travo tudi nekoliko poljskih cvetic. Tako sedéč, položí glavo na zeleno grivo (trato), poleg sebe dene kápico z žreblji, ter kmalu sladko zaspi. Solnce mu je prijazno v lice sijalo. Poljski murni so veselo okoli njega skakljali in cvrčali svoje pesence radovedno gledajoč spéčega dečka. Še celó pisani metuljčki so zapustili svoje cvetice in obletávali ga. V cvétnih čašicah nežnih cvetic pa je postalo vse živo in veselo. Male stvarce prekrasnih líčic in vitolasih glavíc lázile so iz njih. Na tihem so so se mu približevale in do njega dospévši